

Arrest

nr. 101 952 van 29 april 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X die verklaren van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring en louter de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2012 met referentienummer X in de zaak met rolnummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 22 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. ACER, en van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 april 2005 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 24 april 2005 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 27 april 2005, in antwoord op verzoekers' asielaanvraag, ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 6 juni 2005 ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nr. 168 606 van 8 maart 2007 verwierp de Raad van State het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 6 juni 2005.

1.5. Verzoekers dienden op 7 augustus 2007 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal nam op 24 augustus 2007 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 november 2007 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

1.8. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 21 november 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Bij arresten nrs. 5 970 en 5 972 van 18 januari 2008 verwierp de Raad de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 24 augustus 2007

1.10. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 januari 2008 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding nam op 4 mei 2012 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, die verzoekers op 10 september 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22/11/2007 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[H.E.] [...]

nationaliteit: Slovaakse Republiek

[...]

+ echtgenote : [H.A.] [...]

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze

diensten ontvankelijk werd verklaard op 29/01/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 03/05/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Slowakije, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt; geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Slowakije.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland "

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 10 september 2012 werden ter kennis gebracht, bevatten volgende motivering:

"[I]n uitvoering van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan [...], van Slowakije nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 10/10/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1,2°). Dit bevel geldt enkel voor België."

Deze twee bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben twee afzonderlijke verzoekschriften ingediend. Aangezien beide verzoekschriften gericht zijn tegen dezelfde bestreden beslissingen is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen. Het gegeven dat in een van de verzoekschriften

niet enkel de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, doch tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging, wordt gevorderd vormt hierbij geen belemmering, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. Om deze reden dient ook geen standpunt te worden ingenomen omtrent de door verwerende partij opgeworpen exceptie met betrekking tot de vordering tot schorsing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 21 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de redelijke termijnvereiste.

Zij verschaffen volgende toelichting in hun eerste verzoekschrift:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplichten vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekers op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen, de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de behandeling van de ziekte beschikbaar is in land van herkomst, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 22.11.2007, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekers aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekers niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In hun schriftelijke aanvraag dd. 22.11.2007 hadden verzoekers nochtans formeel aangeboden dat zij bereid zijn om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid zijn om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling, (zie Verzoekschrift dd. 22.11.2007: De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard te allen tijde contact opnemen met de geraadpleegde geneesheer van mevrouw [H.A.] hetzij met verzoekers zelf. Verzoekers zijn vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken)

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van mevrouw [H.A.] tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekers minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 22.11.2007 helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij mevrouw [H.] of bij haar artsen specifieke informatie kunnen op vragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Slowakije; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekers onderwerpen aan een medisch onderzoek om hun actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekers aangaande de (actuele) gezondheidsproblemen van verzoekers. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekers voorgelegde verslagen tegengesproken.

De arts-attaché meldt in haar medische evaluatie dd. 03.05.2012 dat mevrouw [H.] lijdt aan een ernstige gemengde doofheid die recent verslechterde, een perforatie van het linkertrommelmvies, intermitterend otorroe (loopoor), laagbegaafdheid en een posttraumatisch stress-syndroom met psychotische klachten. Zij werd reeds twee maal geopereerd aan haar oor. Mevrouw [H.] wordt voor haar aandoeningen behandeld met medicatie a[ll]s Zyprexa en Diazepam. Het betreft een langdurige behandeling (maanden tot jaren) en mantelzorg is noodzakelijk.

Tevens verwijst de arts-attaché in ditzelfde advies mbt de beschikbare geneesmiddelen naar enkele websites om dan vervolgens te concluderen dat er geschikte medicamenteuze behandeling, gehoorprothesen, ziekenhuizen en gespecialiseerde opvolging beschikbaar zijn in Slowakije. Het gaat niet op dat men deze vrouw, middels het advies van de arts-attaché, simpelweg doorverwijst naar een ziekenhuis zonder enige verdere informatie.

Verzoekers hebben objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan mevrouw [H.] lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekers voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat mevrouw [H.] wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekers geweigerd wordt, zonder verzoekster zelf medisch te onderzoeken.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoekers geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van mevrouw [H.] moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Slowakije niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van mevrouw [H.] te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Slowakije niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van mevrouw [H.].

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het medische systeem in Slowakije zo dat mevrouw niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn

extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekster te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekers wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Slovakije geen toegang hebben tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan hebben.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Slovakije dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van mevrouw [H.] , in geval verzoekers gedwongen zouden moeten terugkeren naar Slovakije.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekers. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het op volgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Slovakije. Het is niet omdat verzoekers nog familie hebben wonen in hun land van herkomst, dat zij ook vanzelfsprekend bij hen terecht kunnen voor opvang of financiële hulp.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Slovakije, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Slovakije is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Het is zeer kort door de bocht om te stellen dat er zich geen moeilijkheden zouden voordoen in Slovakije en dat er in dat land vandaag de dag van discriminatie tegenover Roma geen sprake is. Wel, integendeel. We weten al te goed dat de regering de zaken veel rooskleuriger voorstelt dan ze zijn. Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Slovakije is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Slovakije grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

Het is sowieso al moeilijk om een correcte medische behandeling te krijgen in Slovakije, laat staan indien men nog van origine Roma is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitevinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvragers de bescherming invoeren wegens hun gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9 ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekers dienaangaande opmerken dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Verzoekers hebben niemand waarop zij kunnen terugvallen in hun herkomstland.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van hun aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Slowakije, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekers en in het land van herkomst en de andere argumenten."

In hun tweede verzoekschrift stellen zij het volgende:

"[...]

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1 : De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Verzoeker kan verwerende partij volgen indien hij stelt dat de aandoening die verzoeker heeft inderdaad een aandoening is die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Doch verwerende partij gaat volledig uit de bocht indien hij stelt dat de nodige behandelingen beschikbaar en toegankelijk zijn in Slowakije.

De aangestelde van verwerende partij komt tot het besluit dat de behandeling toegankelijk en beschikbaar zou zijn uit informatie die hij beschikbaar heeft opgezocht op het internet. In de gesloten omslag van de arts-adviseur staat te lezen:

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Slowakije. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst. Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen:

- informatie afkomst uit medcoi-databank*
- wikipedia (internet)*
- vertalingsprogramma translate google (google)*
- officiële site van bratislava medical facilities*

Uit deze bronnen concludeert verwerende partij dat de zorgen beschikbaar zijn in Slowakije.

Hier wringt de schoen.

Indien verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, zou volgen en naleven zou verwerende partij nooit tot dergelijke onredelijke beslissing zijn gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de verplichting op de administratie om alle relevante informatie te verzamelen, deze te bestuderen om daaruit een redelijke beslissing uit de distilleren.

Verwerende partij, als gespecialiseerde instelling in verband met vreemdelingenzaken dient nochtans kennis te hebben van de situatie in Slowakije. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel en alleen op officiële informatiebronnen (die blijkbaar werden vertaald door een toch wel heel onnauwkeurig vertaalprogramma - google translate) en door een totaal onofficiële bron zijnde wikipedia.

Verzoeker heeft er in eerste instantie problemen mee dat om na te gaan of de medische zorgen wel degelijk toegankelijk zijn voor haar er gebruik wordt gemaakt van toch wel heel onwetenschappelijke bronnen zoals wikipedia en dat officiële bronnen dan worden vertaald door google translate. Ieder redelijk handelend mens zal het met verzoeker eens zijn dat dergelijke zaken niet door de beugel kunnen. Verwerende partij dient in casu te beslissen over het leven van verzoeker (toegang tot de gezondheidszorg) en gebruikt hiervoor bronnen die enerzijds ontdaan zijn van alle wetenschappelijkheid en anderzijds afkomstig zijn van de autoriteiten zelf die natuurlijk op hun eigen officiële site stellen dat iedere burger toegang heeft tot de gezondheidszorg en dat de bijdragen betaald worden a rato van het inkomen. De autoriteiten zullen op hun eigen officiële site inderdaad niet schrijven dat er problemen zijn met discriminatie van de Roma in de gezondheidszorgen.

Verwerende partij vergoeilijkt zich dan in de bestreden beslissing door te stellen: Verder menen betrokkene door hun Roma etnie slecht behandeld te zullen worden in Slowakije. Dit argument kan echter ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, daar de betrokkene geen persoonlijke bewijzen leveren dat dit op hun situatie van toepassing zou zijn. Daarenboven kreeg Slowakije, als een van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het verdrag van de rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de EU mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Slowakije.

Verzoeker stelt zich de vraag of het ondertekenen van verdragen een voldoende waarborg is ter plaatse zelf. Dient verzoeker eerst haar behandeling in Slowakije stop te laten zetten om eerst alle nationale rechtsmiddelen uit te putten om daarna haar eventueel te richten naar Straatsburg? Is deze informatie niet wat kort door de bocht? Verzoeker maakt te vergelijking met Griekenland. In de zaak MSS vs BELGIË werd verwerende partij inderdaad veroordeeld omdat ze personen terugzond naar Griekenland (in asielpcedures). De argumentatie was echter dat Griekenland als lid van de Europese Unie inderdaad het EVRM en de opvangrichtlijn en de kwalificatierichtlijnen ondertekend had en er voldoende waarborgen waren door het internationaal recht. Doch wat bleek dat het blijkbaar niet is omdat een lidstaat het EVRM ondertekend heeft en gebonden is aan de richtlijnen dat deze lidstaat deze ook naleeft (zaak EHRM dd. 21 januari 2011 case MSS v. BELGIUM and GREECE).

Niks is echter minder waar. Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motive[ring] van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Deze motivering dient eveneens afdoende te zijn. Zij dient gebas[...].Jeer[d] te worden op correcte feiten en volledige feiten. De motif[v]ering van de dienst vreemdelingenaken is op zich wel correct in verband met de toegang tot de medische zorgen in Slowakije gezien vanuit het officiële standpunt doch het is totaal niet volledig.

*Uit de motivering laat vererende partij al uitschijnen dat er inderdaad een probleem van discriminatie zou zijn. Verwerende partij dient dan echter als specialist te weten. Verwerende partij wenst echter te verwijzen naar een wetenschappelijk werk van Jetje SCHRAM. Het betreft ene doctoraalscriptie *Beleid en Bestuur in Internationale be[...]trekkingen / internationale organisatie van de Rijksuniversiteit GRONINGEN met als titel: Door de maatschappij verstoten. De sociaal-economische situatie van de Roma in Slowakije en de invloe[d] van de EU op het integratie proces. Verzoeker voegt dit stuk toe.**

Van verwerende partij kan verwacht worden dat ze hiervan kennis heeft temeer dat ook deze informatie vrij ter beschikking is op het internet (zie voor URL het stuk bovenaan). Dit doctoraat weerlegt nu wel volledig het feit dat er voldoende beschermingsmogelijkheden zijn in Slowakije. Er dient gekeken te worden niet wat er op papier staat maar wel hoe het er aan toe gaat in de Praxis. Pagina 88 e.v. van dit doctoraat handelt over de gezondheidszorgen en de toegang ervan.

De studie komt tot de volgende on[...]rustwekkende conclusie:... discriminatie van Roma in de gezondheidszorg niet te ontkennen valt. In ziekenhuizen bestaan kamers alleen voor Romani patiënten met afzonderlijke douches, badkamers en eetgelegenheden. Huisartsen hanteren speciale spreekuren voor Roma.

Verder krijgen Roma veelvuldig te maken met ongelijke kwaliteit van de medische behandeling en minder aandacht van het medisch personeel. Er wordt minder medisch personeel ter beschikking gesteld van Romani. De ziekenhuizen sturen Roma vaak direct door naar aparte behandelkamers.

Het weze duidelijk dat deze gedwongen segr[eg]atie internationale mensenrechten verdragen schenden. Het is illegaal patiënten op etnische gronden af te scheiden tenzij dit een legitiem doelt dient. Doch het Slowaakse ministerie van Volksgezondheid is er tot dusver echter niet in geslaagd dergelijk doel aan te tonen...

Derhalve staat verzoeker, bij een behandeling in Slowakije bloot aan vernederende behandeling. Het kan niet onder stoelen of banken gestoken worden, dat verzoeker met haar ernstige aandoening, de laatste jaren van zijn leven een dergelijke discriminatie dient te ondergaan. Enkel en alleen omdat zij Roma is, zijnde een kenmerk dat inherent aan haar is, zal zij mindere kwalitatieve zorgen ontvangen dan een blanke patiënt.

Verzoeker verwijst naar artikel 21 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het zal de Raad niet ontgaan dat dit handvest sedert de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon het Handvest integraal deel uitmaakt van de grondbeginselen van de Unie (samen met het VEU en VWEU). Deze grondbeginselen zijn immers eveneens van toepassing op de Slowaakse autoriteiten. Artikel 21 stelt: Elke discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbepelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, is verboden.

Verzoeker dient in casu niet te bewijzen dat zij het slachtoffer zal zijn van een discriminatoire behandeling in Slowakije. Zij is het slachtoffer hiervan gezien haar kleur, etnische afkomst en het behoren tot een nationale minderheid. Het staat vast dat verzoeker van Roma-etnie is. Dat wordt door verwerende partij niet betwist. Derhalve staat het eveneens vast dat zij minder kwalitatieve behandeling zal ontvangen. De doctoraalstudie is gebaseerd op wetenschappelijke gegevens. Bovendien dient verwerende partij hiervan kennis te hebben.

Derhalve is de motivering met betrekking tot de gelijke toegang tot de gezondheidszorg van verwerende partij misleidend gezien deze niet volledig is. Derhalve is aan de voorwaarden van artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen niet voldaan.

Zoals hierboven al gesteld dient verwerende partij alle relevante informatie te hand te nemen teneinde een beslissing te distilleren. Verwerende partij heeft kennis van de discriminatoire behandeling in Slowakije met betrekking tot hun Roma minderheid. Verwerende partij heeft aldus niet zorgvuldig alle informatie geraadpleegd. Verwerende partij kan niet zeggen dat zij van discriminatoire behandeling van de Roma minderheid geen weet heeft. Zeker niet als een van de meest gespecialiseerde diensten in het land in verband met vreemdelingen. Het beginsel der zorgvuldigheid is aldus niet nageleefd. Daarbovenop komt dan nog dat een basisgrondbeginsel van de democratie wordt geschonden. Zoals

hierboven gesteld is artikel 21 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschaad. Een dergelijke schending kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toestaan. Als laatste punt is de redelijke termijn helemaal niet nageleefd. Verwerende partij heeft echter bijna 5 jaar nodig gehad om tot haar ongegronde beslissing te komen. Geen enkel redelijk handelend mens zal stellen dat dit een redelijke termijn is. Verwerende partij heeft blijkbaar heel vlug een beslissing gefabriceerd in mei zodat ze nog voor datum van 22 november 2012 zat.

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker wenst echter expliciet te verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Unie. Het zal de Raad met ontgaan dat deze grondrechten sinds de goedkeuring van het verdrag van Lis[s]abon directe werking heeft in de Belgische Grondrechten. Een ieder die zich in de Unie bevindt kan zich op deze elementaire grondrechten beroepen.

Verzoeker verwijst in het bijzonder naar artikel 41 par. 2 lid 1 recht op behoorlijk bestuur. Dit artikel stelt: Recht op behoorlijk bestuur behelst met name: Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Het kan niet onder stoelen of banken gestoken worden dat huidige bestreden beslissing een nadelige maatregel is. Tevens in de bestreden een individuele maatregelen. Derhalve zijn de 2 voorwaarden voor de toepassing van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten van de EU voldaan.

Verzoeker stelt vast dat zij NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing. Dit is tevens vast te stellen in het administratief dossier. De Raad zal immers inderdaad vaststellen dat verzoeker NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing.

Met artikel 41 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten werd echter he[t] beginsel van behoorlijk bestuur wettelijk vastgelegd. Staten zijn gebonden aan artikel 41 die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Het weze duidelijk dat verwerende partij, als administratie, artikel 41 van het handvest met betrekking tot de Europese Grondrechten niet heeft gevolgd.

Ten eerste is er een basisgrondrecht geschonden die verwerende partij zonder pardon dient na te leven. Ten tweede is zij door het niet naleven van het hoorrecht van verzoeker, waardoor verwerende partij inderdaad bijkomende informatie zou kunnen verkrijgen - die zinvol is voor het maken van de beslissing - tot een onredelijke beslissing gekomen.

Derhalve is het middel gegrond.

De beslissing stelt tevens op verso zijde dat er aan verzoeker een bijlage 13 conform het Vreemdelingen KB dient te worden afgeleverd. Zodoende werd er inderdaad een bevel om het grondgebied afgeleverd - model B aan verzoeker op datum van de betekening. Bovendien stelt het model B in uitvoering van de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan [H.A.] [...] van Slowaakse nationaliteit bevel gegeven om uiterlijk....

Dit vormt een essentieel onderdeel van de bestreden beslissing dd. 4 mei 2012 betekent op 10 september 2012

Indien de beslissing van 4 mei 2012 wordt vernietigd wordt tevens het bevel om het grondgebied vernietigd gezien dit integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze zijn genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen en dat de vereiste medische zorgen in Slovakije beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers’ betoog dat geen motivering is voorzien waaruit blijkt dat *“het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken”* mist dan ook feitelijke grondslag. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet hebben overschreden. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Uit de door verzoekers neergelegde verzoekschriften blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoekers voeren terecht aan dat de motivering van een beslissing dient aangepast te zijn aan het belang van deze beslissing. Zo zal een ruimere motivering vereist zijn indien een beslissing zeer verstrekken gevolgen heeft. In casu heeft de ambtenaar-geneesheer – wiens advies, zoals reeds gesteld, deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing – een zeer gedetailleerde motivering opgesteld die verzoekers toelaat te begrijpen waarom hun aanvraag om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet wordt ingewilligd. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun kritiek dat deze motivering te beperkt of summier is. Tevens moet worden benadrukt dat verweerder niet is gehouden om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt namelijk niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het *‘waarom’* ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien een vreemdeling bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft of dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld. Verweerder oordeelde evenwel dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met dit standpunt.

Allereerst moet worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde de gezondheidsproblemen die verzoekster heeft, de nood aan mantelzorg en het feit dat een behandeling van haar medische problemen vereist is niet in vraag stelt en verzoekers dus onterecht voorhouden dat deze arts en de artsen die zij zelf consulteerden tot tegenstrijdige conclusies komen of dat de ambtenaar-geneesheer haar situatie geringschat.

Verzoekers bekritiseren verder het bronnenmateriaal dat de ambtenaar-geneesheer heeft gebruikt om te besluiten dat verzoekster de vereiste medische zorgen kan krijgen in Slowakije en dat deze zorgen voor haar voldoende toegankelijk zijn. Zij wijzen erop verweerder enkel heeft gebruik gemaakt van onwetenschappelijke bronnen zoals wikipedia en van inlichtingen die uitgaan van de Slovaakse autoriteiten zelf en dat gebruik werd gemaakt van een, volgens hen, onnauwkeurig vertaalprogramma. Los van het feit dat niet blijkt dat de lijst van hospitalen die in wikipedia is opgenomen incorrect is, dat de Slovaakse autoriteiten foutieve inlichtingen verstrekken of dat het gebruik van een vertaalprogramma heeft geleid tot een incorrecte analyse van de situatie in Slowakije, moet worden geduid dat uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer zich bij het opstellen van het advies ook heeft gesteund op diverse andere bronnen. De informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zich steunde om een standpunt in te nemen is onder meer ook afkomstig uit de MedCOI-databank en uit een recente wetenschappelijke studie van T. Szalay, e.a. (Health system in transition, Slovakia: Health system review). Verweerder heeft dus wel *“relevante informatie”* verzameld die hem in de mogelijkheid stelde de eerste bestreden beslissing op correcte gronden te nemen en heeft zich niet beperkt tot het bijkomend aangeven dat verzoekers in gebreke bleven om bewijzen aan te brengen dat zij slecht zullen worden behandeld en dat hun rechten gewaarborgd zijn omdat Slowakije een lidstaat is van de Europese Unie.

Verzoekers houden eveneens onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer hen in zijn advies *“simpelweg doorverwijst naar een ziekenhuis zonder enige verdere informatie”*. De ambtenaar-geneesheer heeft met betrekking tot de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst namelijk zeer omstandig toegelicht waar welke zorgen kunnen worden verkregen. In zijn advies heeft hij uiteengezet dat er in Slowakije psychiatrische zorgen beschikbaar zijn, zowel ambulant als via opname, dat er huisartsen zijn, dat de psychische zorgen die verzoekster nodig heeft onder andere kunnen worden verstrekt in een medisch centrum en een ziekenhuis met vermelding van de adressen, dat er NKO-diensten beschikbaar zijn, dat verzoekster gehoorprothesen kan verkrijgen en laten onderhouden in Slowakije en dat de vereiste medicatie (Zyprexa en Diazepam) er beschikbaar is. Dit alles wordt geenszins weerlegd door verzoekers en zij tonen niet aan dat een *“onderzoekscommissie”* tot een ander besluit kan komen.

De verwijzing van verzoekers naar een doctoraalscriptie waarin melding wordt gemaakt van het feit dat Slovaakse onderdanen van een bepaalde etnie soms in ziekenhuizen worden afgezonderd van andere patiënten en dat huisartsen soms afzonderlijke spreekuren voor hen voorzien laat niet toe te besluiten dat verweerder verkeerdelijk heeft besloten dat verzoekster de nodige medische zorgen in haar land kan verkrijgen. Het door verzoekers aangebrachte deel van deze doctoraalscriptie houdt in feite zelfs een bevestiging in van het feit dat ongeacht de etnische achtergrond medische zorg beschikbaar is. Waar verzoekster betoogt dat zij, omwille van haar etnische achtergrond, wellicht minder kwalitatieve zorgen zal ontvangen dan andere Slovaakse burgers kan het volstaan op te merken dat zij met deze stelling evenmin aantoonde dat de zorgen die zij in de praktijk nodig heeft niet beschikbaar zijn of zij niet de in haar geval vereiste hulp zal krijgen. Het loutere feit dat er in Slowakije kwalitatieve verschillen bestaan in de medische zorgverstrekking impliceert ook geenszins dat de zorgen die haar kunnen worden verstrekt van een niveau zijn dat als ontoereikend moet worden beschouwd en er moet geconcludeerd worden dat deze zorgen niet adequaat zijn.

Daarnaast moet worden herhaald dat verweerder er zich niet toe heeft beperkt te stellen dat het feit dat Slowakije een lidstaat is van de Europese Unie om te besluiten dat verzoekster, als Slovaakse burger van Roma etnie, een adequate behandeling in haar land van herkomst kan krijgen, maar een uitgebreid onderzoek heeft doorgevoerd dat leert dat de zorgen die zij nodig heeft er voor haar effectief beschikbaar en toegankelijk zijn. De kritiek op dit onderdeel van de motivering is dan ook niet dienend.

Nergens blijkt voorts dat het vereist zou zijn dat verzoekster specifiek in België medisch moet worden opgevolgd en dat deze opvolging enkel kan *“door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek”*. Daar de medische zorgen die verzoekster nodig heeft eenvoudig kunnen verkregen worden in Slowakije blijkt ook niet dat er een risico bestaat dat haar medische opvolging zal worden onderbroken en er hierdoor een *“terugval van de vooruitgang”* zal plaatsvinden.

Verzoekers verklaren dat de medische behandelingen in Slowakije niet voldoende zijn om verzoeksters gezondheidstoestand te verbeteren, dat het sociale systeem niet aangepast is om te voorzien in een noodzakelijke en adequate behandeling van verzoeksters medische problemen, dat de gezondheidszorgen in Slowakije extreem beperkt zijn en deze zorgen niet toegankelijk zijn. Zij beperken zich evenwel tot loutere beweringen, die geen afbreuk kunnen doen aan de concrete vaststellingen die door verweerder werden gedaan.

Het gegeven dat het niet steeds vanzelfsprekend is dat een vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst terecht kan bij familie voor tijdelijke financiële ondersteuning laat voorts niet toe te besluiten dat verzoekster geen toegang zou kunnen krijgen tot de gepaste medische verzorging. Verweerder heeft namelijk niet enkel naar hulpverlening door familieleden verwezen, maar ook naar de mogelijkheid om een beroep te doen op een algemene ziekteverzekering, op het gegeven dat verzoekster kan genieten van bepaalde vormen van gratis medische zorgen en op het feit dat verzoeker door arbeid in een inkomen kan voorzien dat kan worden aangewend om deze kosten te dragen.

Er moet ook worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Slowakije niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er voor bepaalde burgers minder eenvoudig toegankelijk of beschikbaar zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verweerder dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. De Raad merkt op dat een ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is.

De uiteenzetting van verzoekers laat geenszins toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekers' beschouwingen omtrent de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten laten evenmin toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle dienstige inlichtingen die verzoekers hebben aangebracht en dat hij op basis van een zorgvuldig onderzoek tot het besluit is gekomen dat verzoeksters gezondheidsproblemen ook in Slowakije kunnen behandeld worden en de nodige zorgen er voor haar toegankelijk zijn.

Verzoekers zetten uiteen dat de ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten om verzoekster te onderwerpen aan een medisch onderzoek. Zij verliezen hierbij evenwel uit het oog dat de ambtenaar-

geneesheer de medische problemen waaraan verzoekster stelt te lijden niet ter discussie heeft gesteld, zodat een medisch onderzoek niet nodig was. Bij de bespreking van een van de vorige onderdelen van het middel is ook al gebleken dat verzoekers' standpunt dat de ambtenaar-geneesheer en de artsen die zij consulteerden tot tegenstrijdige conclusies kwamen feitelijke grondslag mist. Verzoekers kunnen derhalve niet worden gevolgd in hun standpunt dat de ambtenaar-geneesheer specifieke informatie diende op te vragen of een geneesheer-specialist diende te raadplegen alvorens tot een andersluidende conclusie te komen.

Verzoekers lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stellen dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

Het horen kan vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt immers in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert evenwel niet dat verzoekers noodzakelijkerwijs mondeling hun bemerkingsen dienden te kunnen formuleren, doch slechts dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoekers de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. Verzoekers houdt derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans had om hun standpunt te verduidelijken.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.2.5. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State dient te worden aangenomen dat de beoordeling van het redelijk karakter van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moeten mogelijk maken met kennis van zaken een beslissing te nemen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling (RvS 10 juli 2002, nr. 109.121). In voorliggende zaak, kan gelet op de door het bestuur te verifiëren gegevens, niet besloten worden tot een miskenning van de verplichting om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen.

Daarenboven kan niet worden ingezien welk belang verzoekers hebben bij deze grief, nu zij tijdens de behandeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in het bezit waren van een attest van immatriculatie en een eventuele miskenning van de redelijke termijnvereiste hoe dan ook niet leidt tot de vaststelling dat verzoekers op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk moeten worden gemachtigd.

3.2.6. Artikel 21 van het Handvest van de grondrechten, waarnaar verzoekers in hun tweede verzoekschrift verwijzen, luidt als volgt:

"Non-discriminatie

1. Iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbepelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, is verboden.

2. Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen ervan, is iedere discriminatie op grond van nationaliteit verboden."

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder hen bij het nemen van de bestreden beslissingen op enigerlei wijze zou hebben gediscrimineerd, waardoor niet kan worden besloten dat voormelde bepaling werd geschonden. Verzoekers geven namelijk slechts aan te vrezen dat zij in hun land van herkomst zullen worden gediscrimineerd. Het feit dat andere personen of autoriteiten verzoekers eventueel zouden kunnen discrimineren laat niet toe te concluderen dat verweerder discriminerend optreedt. Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoekers om hun standpunt dat zij

kunnen worden gediscrimineerd te onderbouwen louter verwijzen naar een uittreksel uit een doctoraalscriptie waaruit niet kan worden afgeleid dat personen met de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt in Slowakije worden gediscrimineerd en waarvan zelfs niet blijkt – gelet op de datering – dat het de huidige situatie in Slowakije weergeeft.

Een schending van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten wordt niet aangetoond.

3.2.7. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, waarnaar evenzeer wordt verwezen, stelt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat *“Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”*. Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd.

Tevens moet worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing waarop verzoekers doelen niet kan worden beschouwd als een beslissing waarbij ten aanzien van verzoekers een *“nadelige individuele maatregel”* wordt genomen. Het betreft hier slechts een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoekers gevraagd voordeel te verlenen.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten wordt evenmin aangetoond.

3.2.8. Gezien voorgaande vaststelling en nu verzoekers niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen niet op een correcte wijze werden voorbereid kan ook niet worden besloten dat *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* werd miskend.

3.2.9. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk).

Door louter te beweren dat *“het onbetwistbaar [is] dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, dat het afwijzen van een aanvraag 9ter [...] in casu strijdig [is] met artikel 3 van het EVRM en dat het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, [...] mogelijk een schending [kan] inhouden van artikel 3 EVRM”*, tonen verzoekers, mede gelet op wat voorafgaat, geenszins dergelijke zeer uitzonderlijke humanitaire situaties aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.10. Nu verweerder alvorens de bestreden beslissingen te nemen heeft vastgesteld dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekster haar niet verhindert om te reizen en dat zij in haar land van herkomst zal kunnen beschikken over de nodige medische zorgen en deze zorgen voldoende toegankelijk zijn kan ook geen schending van artikel 2 van het EVRM, dat het recht op leven beschermt, vastgesteld worden.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben in hun verzoekschriften geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de middels het eerste verzoekschrift ingestelde vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 111 688 en 113 703 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK